

DECIZIA nr 41/2017
privind solutionarea contestatiei formulata de
x,
inregistrata la DGRFPB sub nr. x

Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti prin Serviciul solutionare contestatii 2 a fost sesizata de Administratia Fiscala pentru Contribuabili Nerezidenti cu adresele nr. x, inregistrate la DGRFPB sub nr. x, cu privire la contestatia formulata de **x**, cu sediul in x, prin xa, cu sediul in x.

Obiectul contestatiei inregistrata la AFCN sub nr. x, il constituie Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. xD/30.08.2016 emisa de AFCN, comunicata in data de **14.09.2016**, prin care s-a respins la rambursare TVA in suma de x lei.

Avand in vedere dispozitiile art. 268 alin. (1), art. 269, art. 272 alin. (2) lit. (a) si (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, Directia Generala Regionala a Finantelor Publice Bucuresti este investita sa solutioneze contestatia formulata de **x**.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, rezulta urmatoarele:

I. In sustinerea contestatiei, societatea aduce urmatoarele argumente:

Dreptul de rambursare al TVA nu poate fi refuzat de catre autoritatile fiscale, intrucat in speta este vorba de prestari de servicii in legatura cu bunuri imobile, cu privire la care nu sunt aplicabile dispozitiile art. 133 alin 2 din Codul fiscal, ci ale art. 133 alin 4 lit a din acelasi act normativ.

In sustinerea contestatiei, societatea ataseaza o serie de documente, inclusiv documente noi neavute in vedere de organul fiscal cu ocazia analizarii cererii de rambursare: declaratie, contracte, oferte, facturi, comenzi, schite, etc.

In concluzie, societatea solicita admiterea contestatiei.

II. Prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. xD/30.08.2016, AFCN a respins la rambursare TVA in suma de x lei.

III. Luand in considerare documentele existente la dosarul cauzei, constatarile organului fiscal, sustinerile societatii si prevederile legale pe perioada supusa verificarii se retin urmatoarele:

Cauza supusă soluționării este dacă organul fiscal a respins corect la rambursare TVA in suma de x lei, in conditiile in care nu a determinat și analizat natura serviciilor și nici nu a prezentat considerentele pentru care a concluzionat că locul prestării serviciilor este la sediul beneficiarului din străinătate.

In fapt, prin cererea inregistrata sub nr. x/24.09.2015, x a solicitat autoritatilor fiscale romane rambursarea TVA in suma de x pentru un numar de 10 facturi emise de x SA in anul 2015 si inscrise in lista operatiunilor atasata cererii de rambursare.

In urma solutionarii cererii prin decizia de rambursare a TVA nr. xD/30.08.2016, organele fiscale competente au respins-o pe motiv că serviciile facturate constau în servicii IT (lucrari retea IT birouri x si conexiune la x), iar din punct de vedere al TVA, aceste operatiuni nu sunt impozabile in Romania, locul prestării fiind la sediul persoanei impozabile nerezidente, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal.

In drept, potrivit art. 147² alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal al Romaniei, cu modificarile si completarile ulterioare si ale pct. 49 din Normele metodologice date in aplicarea Titlului VI, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificarile si completarile ulterioare:

Codul fiscal:

"Art. 147². - (1) **In conditiile stabilite prin norme:**

a) persoana impozabilă nestabilă în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în România; [...]"

Norme metodologice:

"49. (1) În baza art. 147² alin. (1) lit. a) din Codul fiscal orice persoană impozabilă nestabilă în România, dar stabilită în alt stat membru poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor și achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, **dacă persoana impozabilă respectivă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:**

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reședința sa obișnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată și nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 153 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport și de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 143 alin. (1) lit. c) - m), art. 144 alin. (1) lit. c) și art. 144¹ din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri și prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 150 alin. (2) - (6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 143, 144 și 144¹ din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată facturată agenților de turism, inclusiv a tur-operatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 152¹ din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 147¹ din Codul fiscal.

(...) (4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 145, 145¹ și 146 din Codul fiscal.

(...) (22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, inclusiv copii de pe documentele prevăzute la alin. (11), de la solicitant sau de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, după caz, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original ori în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin. (11) nu se aplică.

(23) Informațiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o lună de la data la care solicitarea de informații suplimentare este primită de cel căruia îi este adresată.

(...) (27) **În cazul în care cererea de rambursare este respinsă, integral sau parțial, organul fiscal competent din România comunică solicitantului motivele respingerii, împreună cu decizia.** Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare în România.

(...) (34) Prevederile alin. (1) - (33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 44 din 20 februarie 2008, și ale Directivei 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei Consiliului 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 275 din 20 octombrie 2010".

Având în vedere prevederile legale de mai sus, rezulta ca, în cazul cererilor depuse de persoanele impozabile stabilite în alte state membre și neînregistrate în scop de TVA în România, rambursarea TVA implică **analiza cererilor atât pe planul îndeplinirii condițiilor peremptorii și specifice acestui tip de rambursare reglementate de pct. 49 din Normele metodologice date în aplicarea art. 147² alin. (1) lit. a din Codul fiscal care asigură transpunerea Directivei 2008/9/CE, cât și din punct de vedere al respectării celorlalte dispoziții generale ce reglementează taxa pe**

valoarea adăugată, cuprinse în Titlul VI din Codul fiscal ce transpune în cadrul legislativ intern prevederile Directivei 2006/112/CE.

Referitor la motivarea deciziilor, în conformitate cu prevederile art. 46 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală:

”Art. 46 Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

(...) **e) motivele de fapt;**

f) temeiul de drept; [...]”.

În conformitate cu prevederile art. 7 alin. (3) din același act normativ "organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului/plătitorului. În analiza efectuată, organul fiscal este obligat să identifice și să ia în considerare **toate circumstanțele edificatoare fiecărui caz în parte**", iar conform art. 73 alin. (2) "Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale **emise pe bază de probe sau constatări proprii**".

Ca atare, orice decizie prin care se respinge o cerere de rambursare trebuie să vizeze aspecte de fapt și temeiuri de drept din ambele planuri și chiar dacă procedura de rambursare este o procedură specifică, care se bazează pe controlul documentar al cererii. Astfel că, decizia de rambursare trebuie să fie motivată în clar și în detaliu, cu referiri concrete la documentele analizate, la informațiile rezultate din acestea și la tratamentul fiscal aplicabil celor reieșite în urma analizei realizate, astfel încât să existe o legătură de cauzalitate între situația de fapt și soluția fiscală fundamentată în drept.

De asemenea, în cazul cererilor de rambursare formulate de contribuabilii nerezidenți stabiliți în alte state membre ale Uniunii Europene, Procedura de soluționare aprobată prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 4/2010 prevede următoarele:

”8. Compartimentul de specialitate analizează documentația depusă de solicitant, verificând respectarea condițiilor impuse pentru rambursare, potrivit pct. 49 din normele metodologice.

9.1. În cazul în care compartimentul de specialitate consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, **poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare**, în special de la solicitant, dar și de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la pct. 49 alin. (21) din normele metodologice.

9.2. În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea de rambursare se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace.

9.3. Dacă, ulterior transmiterii cererii de informații suplimentare, compartimentul de specialitate consideră necesar, se pot solicita alte informații suplimentare.”

În speță, organul fiscal a respins cererea de rambursare a societatii nerezidente x, pe motiv că serviciile facturate constau în servicii IT (lucrari retea IT birouri x si conexiune la x), iar din punct de vedere al TVA, aceste operatiuni nu sunt impozabile in Romania, locul prestării fiind la sediul persoanei impozabile nerezidente, conform art. 133 alin. (2) din Codul fiscal, **fără să menționeze care documente au fost analizate, respectiv care sunt considerentele ce au format convingerea organului fiscal potrivit careia locul prestării nu se afla in Romania.**

Mai mult, din analiza documentelor existente la dosarul cauzei rezulta si urmatoarele aspecte:

1. Organul fiscal nu a facut dovada ca, inainte de emiterea Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adaugata nr. xD/30.08.2016, a solicitat documente suplimentare societatii nerezidente in vederea clarificarii naturii operatiunilor cu privire la care se solicita rambursarea TVA, conform dispozitiilor pct. 49 (22) din Normele metodologice de aplicare a art. 147² din Codul fiscal, aprobate prin HG nr. 44/2004, singurele documente analizate, asa cum rezulta din referatul de analiza documentara, fiind cererea de rambursare si facturile atasate la aceasta.

2. In ceea ce priveste dreptul contestatorilor de a depune probe noi in sustinerea cauzei sunt incidente prevederile art. 276 alin. (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, unde se precizeaza:

"Contestatorul, intervenientii sau împuternicitii acestora pot sa depuna probe noi în sustinerea cauzei."

Din textul de lege mai sus prezentat rezulta ca societatea poate depune in sustinerea cauzei documente si probe noi, chiar daca nu au fost analizate anterior de organele fiscale.

Astfel ca, in sustinerea contestatiei, in legatura cu TVA solicitata la rambursare aferenta achizitiilor de la SC x SA, contestatara invoca aplicabilitatea dispozitiilor art. 133 alin 4 lit a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, in vigoare in cursul anului 2015, coroborat cu pct.14 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

In acest sens, pentru a demonstra ca lucrarile achizitionate au fost efectuate in cadrul proiectului x x si x x si ca acestea constau in lucrari de realizare canalizatie telecomunicatii la hala x (sapatura, instalare tevi PVC, realizare gauri de strapungere), instalare cabluri, jgheaburi metalice, prize, panouri de conectori, lucrari de sudura, etc), lucrarile fiind efectuate în legătură cu bunurile imobile, astfel cum sustine in declaratia pe proprie raspunderere atasata la dosarul cauzei, a depus o serie de documente noi neavute in vedere cu ocazia analizei documentare efectuata de organul fiscal, respectiv contracte, facturi, situatii de lucrari, comenzi, schite, etc (aspect mentionat inclusiv de organul fiscal in referatul cauzei).

3. Avand in vedere ca obiectul contractului incheiat intre parti este foarte complex (construire sisteme tehnice - splitere si cutii de jonctiune, sisteme informatice si de

telecomunicatii, inclusiv instalare cablu fibra optica, etc), prin adresa nr. x, organul de solutionare a contestatiei i-a solicitat organului fiscal emitent al actului atacat sa efectueze o analiză detaliată a prevederilor contractuale dintre prestator și beneficiar, a modului de derulare și de facturare a operațiunilor; cu toate acestea, AFCN nu a dat curs acestor solicitari, concluzionand simplu, prin adresa nr. x inregistrata la DGRFPB sub nr. x, ca in legatura cu achizițiile efectuate de societatea nerezidenta nu sunt aplicabile dispozitiile art. 133 alin. (4) lit a din Codul fiscal si pct 14 alin (2) lit k) din HG nr. 44/2004 privind normele de aplicare a Codului fiscal.

Referitor la locul prestării serviciilor dispozitiile art. 133 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, in vigoare in cursul anului 2015, stipuleaza:

"Art. 133. - (2) Locul de prestare a serviciilor către o persoană impozabilă care acționează ca atare este locul unde respectiva persoană care primește serviciile își are stabilit sediul activității sale economice. Dacă serviciile sunt furnizate către un sediu fix al persoanei impozabile, aflat în alt loc decât cel în care persoana își are sediul activității sale economice, locul de prestare a serviciilor este locul unde se află respectivul sediu fix al persoanei care primește serviciile. În absența unui astfel de loc sau sediu fix, locul de prestare a serviciilor este locul unde persoana impozabilă care primește aceste servicii își are domiciliul stabil sau reședința obișnuită.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (2) și (3), pentru următoarele prestări de servicii, locul prestării este considerat a fi:

a) locul unde sunt situate bunurile imobile, pentru prestările de servicii efectuate în legătură cu bunurile imobile, inclusiv serviciile prestate de experți și agenți imobiliari, de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu funcție similară, precum tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, **de acordare de drepturi de utilizare a bunurilor imobile,** pentru servicii de pregătire și coordonare a lucrărilor de construcții, precum serviciile prestate de arhitecți și de societățile care asigură supravegherea pe șantier; [...]"

iar cu privire la prestările de servicii legate de bunurile imobile, pct. 14 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004, precizeaza:

"14. (1) Serviciile prevăzute la art. 133 alin. (4) din Codul fiscal fac excepție de la regulile generale prevăzute la art. 133 alin. (2) și (3) din Codul fiscal în ceea ce privește stabilirea locului prestării. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 156⁴ din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, și nici nu se aplică prevederile referitoare la înregistrarea în scopuri de taxă, care sunt specifice prestărilor și achizițiilor intracomunitare de servicii.

(2) Serviciile efectuate în legătură directă cu un bun imobil includ acele servicii care au o legătură suficient de directă cu respectivele bunuri imobile și au locul prestării la locul unde este situat bunul imobil conform prevederilor art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal. Serviciile efectuate în legătură cu bunurile imobile cuprind, printre altele, operațiuni precum:

(...) k) **instalarea sau asamblarea de mașini ori echipamente care, după instalare sau asamblare, sunt ori devin parte din bunul imobil, respectiv cele care**

nu pot fi detașate fără a fi deteriorate sau fără a antrena deteriorarea imobilelor înseși; (...)”.

În speta este relevantă și jurisprudența europeană în materie, respectiv **cazul C-166/05 Heger Rudi GmbH**, potrivit căruia pentru a intra sub incidența art. 9 (2) (a) al Directivei a 6-a, echivalentul art. 133 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, în vigoare în perioada de referință, potrivit căruia pentru ca un serviciu să fie considerat ca fiind legat direct de un bun imobil trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- operațiunea în cauză trebuie să fie o prestare de serviciu;
- este necesar ca respectiva prestare să fie aferentă unui bun imobil;
- trebuie să existe o legătură directă suficientă între prestarea de servicii și bunul imobil în cauză.

Prin urmare, serviciile sunt considerate ca fiind direct legate de bunurile imobile din punct de vedere al locului prestării în sensul TVA, atunci când bunurile imobile reprezintă un element central și esențial pentru prestarea respectivelor servicii.

De asemenea, **stabilirea în ce măsură aceste echipamente devin parte a bunului imobil sau nu în urma serviciului prestat**, respectiv dacă aceste echipamente nu pot fi detașate fără a fi deteriorate sau fără a antrena deteriorarea imobilului însuși, conform dispozițiilor legale în vigoare, **implică o analiză detaliată a prevederilor contractuale dintre prestator și beneficiar, a modului de derulare și de facturare a operațiunilor și a oricăror alte informații relevante aflate la dispoziția organelor fiscale**, analiză ce nu a fost efectuată în cauză, nici cu ocazia analizei documentare, nici prin referatul cauzei și nici urmare solicitărilor organului de soluționare a contestației din adresa x, organul emitent al actului atacat rezumându-se doar la a concluziona simplu că în speta nu sunt aplicabile dispozițiile invocate de societate, respectiv art. 133 alin 4 lit a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, în vigoare în cursul anului 2015, coroborat cu pct.14 din Normele metodologice date în aplicarea Titlului VI din Codul fiscal, aprobate prin H.G. nr. 44/2004.

Mai mult, organul fiscal nu a analizat nici **natura (scopul utilizării) clădirii/constructiei**, respectiv dacă în absența lucrărilor achiziționate natura clădirii/constructiei ar fi modificată și nici măsura în care lucrările achiziționate de la SC x SA pot fi considerate ca fiind elemente fără de care clădirea/constructia respectivă este incompletă, respectiv care pot fi considerate ca pot completa construcția/clădirea **pe baza caracteristicilor** asociate în mod normal unei clădiri **și a funcției** care urmează să fie atribuită clădirii/constructiei în cauză.

Se reține că, nefiind efectuată o analiză detaliată a documentelor justificative deținute de societatea nerezidentă (facturi, contracte, comenzi etc), **organul de soluționare a contestației nu se poate substitui organului fiscal emitent (AFCN) în efectuarea acestei analize**, motiv pentru care urmează a se dispune în temeiul art. 279 alin 3 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, urmează a se dispune desființarea Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr. x, prin care s-a respins la rambursare TVA în suma de x lei.

În speta sunt aplicabile și prevederile pct. 11.4 și 11.5 din Instrucțiunile aprobate prin OPANAF nr. 3741/2015, potrivit cărora:

“**11.4.** Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ fiscal atacat. Înaintea emiterii deciziei cu soluție de desființare, organul de soluționare competent va întreprinde demersurile necesare, dacă se impune, la organul fiscal emitent al actului atacat, respectiv: pentru clarificarea unor situații contestate, completarea punctului de vedere cu privire la documentele depuse de contestatar, dispunerea unei cercetări la fața locului etc. În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

11.5. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligații fiscale mai mari decât cele din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desființat.”

Prin urmare, Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți va proceda la analizarea temeinică a documentației depuse de societate, inclusiv prin **solicitarea, clară și punctuală, a documentației suplimentare considerată necesară pentru verificarea îndeplinirii tuturor condițiilor legale privind rambursarea TVA și transmiterea acestei solicitări** cu respectarea prevederilor Codului de procedură fiscală referitoare la modalitățile de comunicare a actelor administrative fiscale, astfel încât decizia emisă în urma analizei efectuate să fie temeinic motivată în fapt și în drept.

Pentru considerentele arătate mai sus și în temeiul pct. 8 și 9.1 - 9.3 din Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 4/2010 art. 147² alin. (1) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, pct. 49 din Normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, pct. 11.4 și 11.5 din Instrucțiunile aprobate prin OPANAF nr. 3741/2015, art. 279 (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală

DECIDE

Desființează Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată nr. xD/30.08.2016, prin care AFCN a respins la rambursare TVA în suma de x lei, urmând ca organul fiscal să procedeze la reanalizarea cererii de rambursare nr. x/24.09.2015 depusă de x, ținând cont de prevederile legale în vigoare, susținerile societății și reținerile din prezenta decizie.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi contestată în termen de 6 luni de la data comunicării la Tribunalul București.